U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Pavla Vrchy, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. et PhDr. Karla Šimky, Ph.D, LL.M., rozhodl o návrhu **ministryně spravedlnosti** na rozhodnutí tvrzeného kompetenčního sporu mezi **Městským soudem v Praze** a **Nejvyšším správním soudem** na straně jedné a **Okresním soudem v Olomouci** na straně druhé, a dalších účastníků sporu vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Ca 427/2007, o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti, a dále sporu vedeného u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 16 C 214/2008, o neplatnost odvolání z funkce, žalobce: **JUDr. I. I.**, zastoupený JUDr. Milanem Vašíčkem, advokátem se sídlem v Brně, Lidická 57, žalovaní: **1) Česká republika – Vrchní státní zastupitelství v Olomouci**, se sídlem tř. 17. listopadu 44, **2) Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, a **3) ministryně spravedlnosti**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16,

takto:

Návrh se odmítá.

Odůvodnění:

Návrhem doručeným dne 31. prosince 2009 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, se ministryně spravedlnosti JUDr. Daniela Kovářová domáhala, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. b) zákona č. 131/2002 Sb. mezi Městským soudem v Praze a Nejvyšším správním soudem na straně jedné a Okresním soudem v Olomouci na straně druhé ve shora označených věcech.

Z předložených soudních spisů vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí ministra spravedlnosti JUDr. Jiřího Pospíšila ze dne 1. listopadu 2007, čj. 166/2007-PERS-SZ/2, jímž byl žalobce odvolán z funkce vrchního státního zástupce v Olomouci, a vrácení věci žalovanému ministrovi spravedlnosti, resp. (nyní) ministryni spravedlnosti k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 30. září 2008, čj. 9 Ca 427/2007 - 44, tuto žalobu odmítl.

Proti uvedenému rozhodnutí Městského soudu v Praze podal žalobce k Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. listopadu 2009, čj. 1 As 9/2009 - 86, napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ministr spravedlnosti při odvolávání vedoucích státních zástupců vystupuje jako orgán moci výkonné rozhodující o právech a povinnostech fyzických osob v oblasti veřejné správy a že přezkum žalobou napadeného rozhodnutí proto spadá do pravomoci správních orgánů.

Dne 19. listopadu 2008, ještě před vydáním shora cit. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, podal žalobce proti v záhlaví označeným žalovaným u Okresního soudu v Olomouci žalobu, kterou se domáhal vydání rozsudku, jímž by bylo rozhodnuto, že *„Odvolání žalobce z funkce vrchního státního zástupce v Olomouci rozhodnutím ministra spravedlnosti ČR ze dne 1. 11. 2007, čj. 166/2007-PERS-SZ/2, je neplatné.“*

Posléze ovšem žalobce vzal uvedenou civilní žalobu zpět a v důsledku takto učiněného dispozitivního úkonu Okresní soud v Olomouci usnesením ze dne 28. ledna 2010, čj. 16 C 214/2008 - 136, řízení zastavil.

Proti uvedenému usnesení Okresního soudu v Olomouci podal druhý žalovaný odvolání, o kterém dosud nebylo odvolacím soudem rozhodnuto.

Zvláštní senát se před rozhodováním ve věci samé zabýval podmínkami, za nichž vůbec může věc projednat a o ní rozhodnout a dospěl přitom k závěru, že v daném případě podmínky pro věcné projednání nejsou splněny.

Vznikne-li kladný nebo záporný kompetenční spor o pravomoc nebo věcnou příslušnost k vydání rozhodnutí, rozhodne zvláštní senát o tom, kdo jde příslušný vydat rozhodnutí uvedené v návrhu na zahájení řízení. Kompetenčním sporem, a to kladným, je podle § 1 odst. 2 zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů spor, v němž si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí. Záporný kompetenční spor nastává tehdy, jestliže v totožné věci individuálně určených účastníků se obě jeho strany věcí nechtějí zabývat a nechtějí vydat rozhodnutí, tedy popírají svoji pravomoc nebo věcnou příslušnost.

Stranami kompetenčního sporu jsou buď soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy, nebo soudy rozhodující v občanském soudním řízení a soudy rozhodující ve správním soudnictví.

Z obsahu návrhu a učiněných tvrzení vyplývá, že je zde navrhovatelkou předkládán k rozhodnutí tzv. kladný kompetenční spor s odůvodněním, že *„ve dvou současně probíhajících řízeních o téže věci si soudy osobují pravomoc věc rozhodnout jak v občanském soudním řízení, tak ve správním soudnictví. Jedná se tedy o pozitivní (kladný) kompetenční*

spor mezi soudem v občanském soudním řízení a soudem ve správním soudnictví.“ Tento názor navrhovatelky ovšem zvláštní senát nesdílí, neboť v posuzované věci absentuje esenciální podmínka předvídaná v hypotéze § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb. pro naplnění kladného kompetenčního sporu, a to existence vydaného pravomocného rozhodnutí jednou stranou kompetenčního sporu. Z toho je tedy zřejmé, že v souzené věci kompetenční spor, k jehož řešení by byl povolán zvláštní senát, vůbec nevznikl.

Z vyloženého důvodu proto zvláštní senát návrh ministryně spravedlnosti ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně, ve spojení s § 4 zákona č. 131/2002 Sb. stanovícím, že na řízení před zvláštním senátem se přiměřeně užijí ustanovení části třetí hlavy prvního soudního řádu správního, odmítl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. června 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu